

Arrest

nr. 216 639 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S.S. Walid, beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Miran, dat volgens uw verklaringen gelegen is in het district Sorkhrod van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging vijf jaar naar de madrassa. Op een bepaald moment besloten uw ouders dat u diende te huwen met Shazia. Zij was de dochter van een vriend van uw vader, Razak genaamd. De volgende dag ging uw moeder naar het huis van Shazia. Eén à twee dagen later kwam de oom van het meisje, die aangesloten was bij de taliban, naar uw vader.

Hij gaf te kennen niet akkoord te zijn met het geplande huwelijk aangezien hij voorzien had dat Shazia met zijn eigen zoon zou huwen. Hierop zei uw vader dat het meisje het aanzoek al had aanvaard. De volgende dag werd er op de deur geklopt. De oom van het meisje, vergezeld door twee gewapende mannen die ook bij de taliban waren, stonden voor uw deur. De oom van het meisje sprak opnieuw met uw vader en spoorde hem opnieuw aan het geplande huwelijk niet te laten doorgaan. Indien uw vader hieraan geen gevolg zou geven, zou hij gedood worden samen met zijn zoon. Uw vader zei dat hij zijn woord had gegeven en zei dat hij erover zou nadenken. De mannen gingen terug naar huis en werden op hun terugweg gearresteerd door de politie. Enkele dagen later vond uw moeder een dreigbrief thuis. Hierin werden u en uw vader ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de arrestatie van de talibanleden. Uw vader was bezorgd voor uw veiligheid en besloot dat u weg diende te gaan uit Afghanistan. U vertrok twee maanden na de Grote Eid van vorig jaar (12 – 16 september 2016). Op 28 november 2016 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een psychologisch attest neer, een verslag van een time out en een document over de opstart van Tracing.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral is het van belang in te gaan op **de man die de rechtstreekse oorzaak zou zijn geweest van uw vertrek uit Afghanistan**, namelijk **de oom van het meisje Shazia**. Het is erg opvallend dat u bitter weinig weet over hem, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt.

Zo weet u niet te zeggen wat de naam is van deze man (CGVS, p. 13), noch kent u de naam van de zoon van Shazia's oom met wie Shazia volgens hem diende te huwen (CGVS, p. 14). Ook weet u niet hoeveel zonen hij precies had (CGVS, p. 14). U zegt dat hij niet in uw dorp woonde, maar kan niet zeggen waar hij dan wel woonde (CGVS, p. 13). Dat u zo weinig achtergrondinformatie heeft over de oom van het meisje is erg bevreemdend aangezien hij wel degene was die u rechtstreeks problemen zou hebben bezorgd zodat u uw land verliet.

U stelt dat de oom van het meisje lid was van de Taliban. Gevraagd welke functie hij precies had bij de taliban, kan u dit niet zeggen. Meer nog, u weet zelfs niet of hij commandant dan wel gewoon lid was (CGVS, p. 13). Evenmin slaagt u er vervolgens in om een voorbeeld te geven van een incident waarmee de oom van het meisje te maken had (CGVS, p. 13). Evenmin kan u zeggen of hij al dan niet bekend was in uw regio aangezien u hem nooit vooraf gezien had en hem niet kende (CGVS, p. 13). Het is vreemd dat u verklaart dat de oom van Shazia bij de taliban aangesloten was, maar dat u het CGVS van geen enkele verdere informatie kan voorzien over zijn lidmaatschap bij de taliban. Ook dit roept twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Dat u verder niet weet of Razak, de vriend van uw vader en tevens de broer van de oom van het meisje, aangesloten was bij de taliban (CGVS, p. 14), is evenzeer bevreemdend. U mag hem dan nog enkel begroet hebben in Afghanistan (CGVS, p. 14), toch is het weinig aannemelijk dat uw vader u hierover niet op de hoogte zou hebben gebracht aangezien uw vader besloot dat u met dit meisje mocht huwen. Logischerwijs had uw vader haar familie dan ook goed uitgekiend vooraleer hij u met haar zou laten huwen.

Dat u niet beschikt over de meest elementaire informatie over de oom van het meisje en zijn familie, doet uw geloofwaardigheid wankelen.

Voorts is het opvallend dat u totaal niet weet wat met de oom van het meisje gebeurde na zijn arrestatie (CGVS, p. 13). Gevraagd of hij u nu nog zoekt in Afghanistan, zegt u dat dit misschien het geval is (CGVS, p. 14). Het is uiterst bizar dat u aanvankelijk tijdens het interview op het bureau MINTEH vertelde dat de oom van het meisje werd vermoord (zie administratief dossier), terwijl u nu stelt dat hij u misschien nog kan zoeken. Dat u over de hoofdfiguur in uw asielrelaas dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt, is dusdanig opvallend dat het uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Overigens is het vreemd dat u, gevraagd naar specifieke namen van mensen die in uw regio bij de taliban zijn aangesloten, stelt dat u er geen kent (CGVS, p. 11). Meer nog, u stelt dat u niets te maken had met die mensen (CGVS, p. 11). Dat u bij deze vragen geenszins spontaan melding maakt van het bestaan van de oom van het meisje, is erg opmerkelijk. Immers, hij zorgde er volgens uw verklaringen voor dat u rechtstreeks problemen had met de taliban.

Verder is het belangrijk om uw verklaringen aan te halen rond **de momenten dat de oom van het meisje uw vader opzocht**.

De eerste keer dat de oom van het meisje uw vader sprak, zei hij dat uw vader de dingen verkeerd had gedaan, dat het meisje diende te huwen met zijn zoon (CGVS, p. 12). De volgende dag werd opnieuw op uw deur geklopt en stond de oom van het meisje samen met twee gewapende mannen aan de deur (CGVS, p. 12). Volgens uw verklaringen eiste de oom van het meisje nogmaals dat uw vader de plannen rond het huwelijk zou afbreken. Hij benadrukte dat het niet goed zou aflopen indien hij deze eis zou negeren. Uw vader zei dat hij zijn woord had gegeven, waarna de oom nogmaals zei dat hij uw vader en uzelf zou doden indien hij de plannen rond het huwelijk niet veranderde. Uw vader zei enkel dat hij hierover zou nadenken en de mannen gingen weg (CGVS, p. 12). Het is weinig aannemelijk dat de oom van het meisje de moeite nam om uw vader voor de tweede keer op te zoeken, en zich zelfs laat vergezellen door gewapende mannen tijdens het tweede bezoek, om slechts enkele woorden uit te wisselen. U zegt namelijk dat er geen conflict plaatsvond (CGVS, p. 15). Immers, aangezien u verklaart dat de oom van het meisje bij de taliban aangesloten was, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn eis toch op één of andere manier kracht zou bij gezet hebben. Dat dit in casu niet gebeurde, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Dat u en uw vader overigens na het bezoek van de oom en zijn mannen gewoon gingen slapen (CGVS, p. 15) wijst allerminst op een diepgaande vrees voor de oom van het meisje.

Voorts is het opmerkelijk dat u, gevraagd of uw familie ook van plan was te vertrekken na uw vertrek, aanvankelijk zegt dat er geen plan was, om dit later bij te sturen en te zeggen dat uw vader ook van plan was weg te gaan (CGVS, p. 9). Deze tegenstrijdigheid is opvallend. Voorts acht het Commissariaat – generaal het vreemd dat u **totaal geen idee heeft over de locatie waar uw vader naartoe zou gaan** (CGVS, p. 9). U heeft het hem zelfs niet gevraagd (CGVS, p. 10). Dit valt moeilijk te rijmen met het feit dat u beweert dat u samen met uw vader bedreigd werd door de oom van het meisje. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u ook enige interesse zou tonen in de manier waarop uw vader zichzelf veilig zou stellen. Dat u dan niet verder ingaat op zijn precieze plannen na uw vertrek is dan ook opmerkelijk.

Tot slot is het nog van belang om in te gaan op uw verklaringen over het feit dat u **geen contact meer heeft met uw familieleden**. Meer bepaald zegt u dat u geen contact meer heeft met uw familieleden sinds u Afghanistan heeft verlaten omdat u hun nummer niet heeft (CGVS, p. 5). Bij vertrek kreeg u alleen het nummer van de mensensmokkelaar, Jafar, dat genoteerd werd op een papier dat weggenomen werd in Bulgarije (CGVS, p. 5-6, 9). Op het moment van uw vertrek had u geen andere nummers bij (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe het komt dat uw vader zijn nummer niet aan u gaf toen u het land verliet, zegt u dit niet te kunnen verklaren (CGVS, p. 11). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat een vader zijn oudste zoon zomaar wegstuurt uit het land, zonder enig contactmiddel te voorzien. Aangezien uw vader wel een gsm had (CGVS, p. 11) had hij gemakkelijk zijn nummer kunnen meegeven. Dat u overigens op het bureau MINTEH bij aankomst in België wél een telefoonnummer opgeeft wanneer de naam van uw vader vernoemd wordt (zie administratief dossier), haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit. Dat u na confrontatie hiermee bij hoog en bij laag blijft volhouden dat dit het telefoonnummer was van Jafar, de smokkelaar, verklaart niet waarom u destijds een telefoonnummer opgaf wanneer u specifiek ondervraagd werd over uw ouders.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u aanhaalt een **dreigbrief** te hebben ontvangen in uw huis (CGVS, p. 12). Toch is het opmerkelijk dat u dit document **niet kan voorleggen** tijdens het gehoor. Gevraagd waarom u de dreigbrief niet meebracht, zegt u dat u niet wist dat dit nodig was (CGVS, p. 16). Dit is weinig overtuigend.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Het attest van de psycholoog en het verslag van uw time out, hebben enkel en alleen betrekking op uw psychologische situatie. Dit werpt echter geen ander licht op de inschatting van uw asielrelaas.

Het document over de opstart van de procedure Tracing van het Rode Kruis toont louter aan dat u naar het Rode Kruis stapte om het contact met uw familie te herstellen. Naast het feit dat het CGVS bij de teloorgang van het contact met uw familie toch de nodige vraagtekens stelt (zie supra), is dit document evenmin in staat uw asielrelaas te ondersteunen. Overigens is het opmerkelijk dat u pas een jaar na aankomst, namelijk op 8 november 2017, naar het Rode Kruis stapte en niet eerder.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert navolgende schendingen aan:

- "- Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen .*
- Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet") .*
- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht.*
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen .*
- Art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur .*
- Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel".*

2.1.1. Inzake de vluchtelingenstatus verwijst verzoeker naar een publicatie van UNHCR inzake het geloofwaardigheidsonderzoek bij verzoeken om internationale bescherming.

Omtrent de motiveringen in de bestreden beslissing stelt hij:

"Het CGVS twijfelt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker en stelt dat er problemen zouden zijn omtrent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen of dat ze weinig aannemelijk zouden zijn..

De problemen met de oom van het meisje waarmee verzoeker in het huwelijk zou treden, worden zo door het CGVS in twijfel getrokken.

Het CGVS gaat dan ook ten onrechte in op de kleine details terwijl de essentie en de belangrijkste problemen van verzoeker op de achtergrond worden geschoven.

1. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing in haar motivering dat verzoeker opvallend bitter weinig zou weten over de man die de rechtstreekse oorzaak was geweest van zijn vertrek uit Afghanistan nl de oom van het meisje Shazia.

Men verwijt verzoeker de naam niet te kennen van deze man noch deze van de zoon van deze man met wie Shazia diende te huwen, noch wist verzoeker hoeveel zonen deze oom eigenlijk had, verzoeker kon de plaats waar hij woonde niet geven, bijzonderheden omtrent zijn functie bij de Taliban,..

Verzoeker verklaarde echter duidelijk tijdens het gehoor op het CGVS dat hij deze man nooit voorheen had gezien en hem niet kende.

Verzoeker baseerde zich overigens enkel op hetgeen zijn vader had verteld wat zelf heel beperkt was.

Verzoeker zelf was bij deze gesprekken overigens niet aanwezig nu deze kwestie van uithuwelijken in Afghanistan overigens enkel tussen de ouders wordt geregeld.

Zie gehoorverslag CGVS

(...)

Het CGVS verwijt dan ook aan verzoeker ten onrechte dat deze geen informatie over de oom kon geven.

Zoals verzoeker uitgebreid uiteenzette in het gehoorverslag voor het CGVS, werd hij bij de verschillende gesprekken zeker niet betrokken door de ouders.

Verzoeker kan dan ook geen informatie geven over deze oom van het meisje.

Dit is ook het geval voor de vader van het meisje.

Het CGVS houdt onvoldoende rekening met de cultuur in Afghanistan waarbij de kinderen zelf niet actief betrokken worden bij de beslissingen tussen de respectievelijke families over hun kinderen.

Het CGVS heeft in haar motivering dit aspect onvoldoende onderzocht temeer verzoeker dit ook heeft gesteld nl dat hij niet meer informatie kon geven.

Het CGVS geeft niet weer in haar motivering waarom de verklaring van verzoeker hieromtrent ongeloofwaardig zou zijn temeer er niet wordt getwijfeld aan de oorsprong van verzoeker uit het dorp Miran , dat hij 5 jaar naar een madrassa ging en dat verzoeker zijn huwelijk werd geregeld door zijn ouders.

Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken waren de verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen volledig identiek nl als volgt: (...)

2. Wat betreft het gegeven dat verzoeker niet weet wat er met de oom van het meisje gebeurde na zijn arrestatie, zijn de verklaringen van verzoeker zeker niet ongeloofwaardig.

Verzoeker heeft in ieder geval nooit met zekerheid gesteld dat deze oom werd vermoord.

Dit is een mogelijkheid doch verzoeker is hiervan niet op de hoogte.

Wel dreigde deze oom ermee dat de vader van verzoeker en verzoeker zelf zouden worden vermoord als ze niet zouden afzien van het huwelijk.

Deze individuele bladzijde wat het CGVS opneemt in haar motivering (uit interview Minteh) werd overigens niet getekend door verzoeker (zie verwijzing verslag interview Minteh in motivering beslissing).

Het CGVS geeft geen duidelijkheid hoe de vader van verzoeker of verzoeker zelf in de mogelijkheid zouden zijn geweest om dergelijke informatie dan wel rechtstreeks te bekomen bij de Afghaanse autoriteiten.

De verklaringen van verzoeker zijn opnieuw plausibel.

3. Wat betreft de motivering van het CGVS dat verzoeker specifieke namen had moeten kunnen geven over mensen aangesloten bij de Taliban uit zijn regio, is het niet verwonderlijk dat verzoeker hiervan evenmin op de hoogte was gezien ondermeer zijn jonge leeftijd.

4. Wat betreft de verklaringen van verzoeker over de momenten dat de oom van het meisje de vader van verzoeker opzocht.

Het CGVS stelt dat indien de oom van het meisje bij de Taliban is aangesloten, er mag worden verwacht dat hij zijn eis op één of andere manier kracht zou hebben bijgezet.

Het CGVS vindt het blijkbaar vreemd dat de oom nogmaals na het eerste gesprek met de vader van verzoeker terugkeerde met gewapende mannen waarbij er niets noemenswaardig gebeurde voor het CGVS.

Verzoeker heeft verduidelijkt dat de oom wel degelijk met aandrang eiste dat de vader van verzoeker van de plannen zou afzien dat zijn zoon in het huwelijk zou treden.

Het is niet duidelijk wat het CGVS dan in concreto verwacht dat er had moeten gebeuren.

De vrees was voor verzoeker en zijn ouders wel in die mate dat verzoeker diende te vluchten.

Bovendien houdt het CGVS geen rekening met het feit dat nadien de bewuste dreigbrief werd ontvangen.

5. Wat betreft het gegeven dat verzoeker niet op de hoogte was over de plaats of locatie waar zijn vader naar toe zou gaan, is dit zeker niet bevreemdend zoals het CGVS ten onrechte stelt.

De vlucht van verzoeker diende zo snel te worden georganiseerd waarbij verzoeker geen tijd kreeg om grondige voorbereidingen te treffen.

In die zin valt ook te verklaren dat verzoeker inderdaad niet het telefoonnummer van zijn vader op zak had doch wel dit van de smokkelaar.

Dat indien er meer tijd was geweest om de vlucht voor te bereiden verzoeker ongetwijfeld wel op tijd het telefoonnummer van zijn vader had meegekregen en andere informatie was te weten gekomen.

Dit geldt ook voor het feit dat verzoeker de bewuste dreigbrief niet heeft kunnen voorleggen.

Het CGVS houdt evenmin rekening met het gegeven dat er via het Rode Kruis een procedure van tracing van zijn familie is opgestart zodat verzoeker ook al het nodige tracht te doen om meer informatie over zijn familie te vernemen en waar deze zich momenteel bevinden.

Het gaat niet alleen over het herstellen van contact met zijn familie voor verzoeker maar i de eerste plaats ook om te weten te komen waar zijn familie zich momenteel bevindt.

Het CGVS houdt met al deze aspecten onvoldoende rekening.

De interpretaties en overwegingen door het CGVS zijn niet gefundeerd op feiten.

Het CGVS gaat verder volledig voorbij aan alle andere relevante en pertinente

feiten die verzoeker heeft weergegeven en die ook niet worden weerlegd door het CGVS.

Dat omwille al de bovenstaande redenen, de bestreden beslissing is niet daadkrachtig gemotiveerd .

Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt .

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden .

Dat de internationale bescherming aan verzoeker toegekend moet worden."

2.1.2. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker gelden:

"Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wordt ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR zelf blijkt dat de veiligheidssituatie in

Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is en dat het grootste aandeel van geweld ook te situeren is in het oosten van Afghanistan in de provincie Nangarhar van waaruit verzoeker afkomstig is.

Het is opmerkelijk dat het CGVS in het geval van verzoeker absoluut tekort komt aan haar motiveringsverplichting en het noodzakelijk onderzoek naar het risico voor deze regio beperkt tot de stad Jalalabad van waaruit verzoeker niet afkomstig is.

Het CGVS doet geen enkel onderzoek of analyse naar de concrete veiligheidsincidenten in het dorp van verzoeker terwijl alle elementen uit de eigen bijgebrachte informatie van het CGVS wel de ernstige veiligheidsproblemen aantonen in deze provincie Nangarhar.

Overwegende dat aangezien tegenpartij over een zekere appreciatiemarge beschikt, ze verplicht is haar beslissingen zowel in feite als in rechte draagkrachtig te motiveren .

Dat naast het feit dat er geen enkele twijfel is over de regio van afkomst van verzoekers land van herkomst - quod non - verwerende partij niet ontslaat van zijn plicht om zowel de algemene veiligheidssituatie en bestaan van een willekeurig geweld, alsook de risico tot het ondergaan van een ernstige schade zoals bedoelt in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, ten gronde en in concreto te analyseren .

Dat verwerende partij niet is toegestaan om elk vorm van bescherming te weigeren omwille een beweerd onwaarheid of zelf mogelijke contradicties in het relaas van verzoeker (die overigens allen worden weerlegd)

Dat, in casu, het Commissariaat overtuigd is van de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Dat het Commissariaat de reële onveiligheidssituatie in Nangarhar te Afghanistan kent en niet kan betwisten .

Dat verwerende partij haar weigering tot het toekennen van de subsidiaire statuut dan ook niet draagkrachtig motiveert.

Dat verwerende partij haar appreciatie marge overschrijdt.

Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt.

Dat voor al die redenen, de bestreden beslissing vernietigd moet worden en de subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend moet worden."

2.1.3. Bij brief van 22 maart 2018 brengt verzoeker een originele dreigbrief (en vertaling) bij.

2.1.4. Verweerder brengt op 14 januari 2019 een aanvullende nota bij in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze nota bevat de UNHCR "Guidelines" voor Afghanistan van 30 augustus 2018, de COI "Focus Afghanistan" van 20 februari 2018 over de veiligheidssituatie in Jalalabad, twee uittreksels van het EASO "Country Information Report" inzake de veiligheidssituatie (december 2017 en een update van mei 2018) en een uittreksel uit het EASO "Country Guidance" inzake Afghanistan van juni 2018.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, "Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights", Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, "*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*", nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Verzoeker voert een vrees aan ten aanzien van een oom van Shazia, een meisje met wie hij door zijn ouders geacht wordt te trouwen en die de dochter is van een vriend van zijn vader. Deze oom zou tot de Taliban behoren en eisen dat Shazia trouwt met zijn zoon.

Omtrent deze oom stelt de bestreden beslissing:

"Eerst en vooral is het van belang in te gaan op de man die de rechtstreekse oorzaak zou zijn geweest van uw vertrek uit Afghanistan, namelijk de oom van het meisje Shazia. Het is erg opvallend dat u bitter weinig weet over hem, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig ondermijnt.

Zo weet u niet te zeggen wat de naam is van deze man (CGVS, p. 13), noch kent u de naam van de zoon van Shazia's oom met wie Shazia volgens hem diende te huwen (CGVS, p. 14). Ook weet u niet hoeveel zonen hij precies had (CGVS, p. 14). U zegt dat hij niet in uw dorp woonde, maar kan niet zeggen waar hij dan wel woonde (CGVS, p. 13). Dat u zo weinig achtergrondinformatie heeft over de oom van het meisje is erg bevreemdend aangezien hij wel degene was die u rechtstreeks problemen zou hebben bezorgd zodat u uw land verliet.

U stelt dat de oom van het meisje lid was van de Taliban. Gevraagd welke functie hij precies had bij de Taliban, kan u dit niet zeggen. Meer nog, u weet zelfs niet of hij commandant dan wel gewoon lid was (CGVS, p. 13). Evenmin slaagt u er vervolgens in om een voorbeeld te geven van een incident waarmee de oom van het meisje te maken had (CGVS, p. 13). Evenmin kan u zeggen of hij al dan niet bekend was in uw regio aangezien u hem nooit vooraf gezien had en hem niet kende (CGVS, p. 13). Het is vreemd dat u verklaart dat de oom van Shazia bij de Taliban aangesloten was, maar dat u het CGVS van geen enkele verdere informatie kan voorzien over zijn lidmaatschap bij de Taliban. Ook dit roept twijfels op bij uw geloofwaardigheid."

Verzoeker verwijst voor zijn verweer en verantwoording van zijn onwetendheden naar de verklaringen tijdens zijn gehoor. Dit is geen afdoende weerlegging van voormelde pertinente vaststellingen. De bewering dat hij niet op de hoogte is omdat het uithuwelijken tussen de ouders wordt geregeld kan niet aangenomen worden als nuttige weerlegging. Het is immers deze oom en zijn vermeend lidmaatschap van de Taliban die de oorzaak zijn van verzoekers vertrek uit Afghanistan; van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij zich (bij zijn ouders) inlicht over deze persoon uit persoonlijke interesse én veiligheidsoverwegingen. De kennis inzake de hoedanigheid van deze oom is immers van wezenlijk belang om verzoekers persoonlijke situatie in te schatten.

De motivering in de bestreden beslissing blijft onverminderd overeind.

Inzake de vader van Shazia, het meisje waar verzoeker mee zou moet huwen, stelt de bestreden beslissing:

"Dat u verder niet weet of Razak, de vriend van uw vader en tevens de broer van de oom van het meisje, aangesloten was bij de Taliban (CGVS, p. 14), is evenzeer bevreemdend. U mag hem dan nog enkel begroet hebben in Afghanistan (CGVS, p. 14), toch is het weinig aannemelijk dat uw vader u hierover niet op de hoogte zou hebben gebracht aangezien uw vader besloot dat u met dit meisje mocht

huwen. Logischerwijs had uw vader haar familie dan ook goed uitgekiend vooraleer hij u met haar zou laten huwen."

Te dezen geldt ook dat verzoekers onwetendheid niet te rechtvaardigen is door een verwijzing naar de Afghaanse cultuur. Omwille van verzoekers persoonlijke situatie kan verwacht worden dat hij zich inlichtte over deze persoon.

Omtrent de oom stelt de bestreden beslissing verder:

"Voorts is het opvallend dat u totaal niet weet wat met de oom van het meisje gebeurde na zijn arrestatie (CGVS, p. 13). Gevraagd of hij u nu nog zoekt in Afghanistan, zegt u dat dit misschien het geval is (CGVS, p. 14). Het is uiterst bizar dat u aanvankelijk tijdens het interview op het bureau MINTEH vertelde dat de oom van het meisje werd vermoord (zie administratief dossier), terwijl u nu stelt dat hij u misschien nog kan zoeken. Dat u over de hoofdfiguur in uw asielrelaas dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt, is dusdanig opvallend dat het uw geloofwaardigheid verder ondermijnt."

Wederom geldt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde die niet te verzoenen zijn met zijn vermeende vrees. Verzoeker toont niet aan dat de niet-ondertekening van het Minteh-interview de schending van een substantiële vormvereiste uitmaakt die ertoe leidt dat niet naar deze verklaring kan worden verwezen.

De bestreden beslissing stelt:

*"Voorts is het opmerkelijk dat u, gevraagd of uw familie ook van plan was te vertrekken na uw vertrek, aanvankelijk zegt dat er geen plan was, om dit later bij te sturen en te zeggen dat uw vader ook van plan was weg te gaan (CGVS, p. 9). Deze tegenstrijdigheid is opvallend. Voorts acht het Commissariaat – generaal het vreemd dat u **totaal geen idee heeft over de locatie waar uw vader naartoe zou gaan** (CGVS, p. 9). U heeft het hem zelfs niet gevraagd (CGVS, p. 10). Dit valt moeilijk te rijmen met het feit dat u beweert dat u samen met uw vader bedreigd werd door de oom van het meisje. Redelijkerwijs kan namelijk verwacht worden dat u ook enige interesse zou tonen in de manier waarop uw vader zichzelf veilig zou stellen. Dat u dan niet verder ingaat op zijn precieze plannen na uw vertrek is dan ook opmerkelijk."*

Verzoekers verwijzing naar het snelle vertrek kan niet aangenomen worden ter weerlegging van voormelde inconsistente verklaringen en fundamentele onwetendheid. De kennis van de locatie van zijn vader was overigens ook van belang voor verzoekers persoonlijke situatie.

De bestreden beslissing stelt:

*"Tot slot is het nog van belang om in te gaan op uw verklaringen over het feit dat u **geen contact meer heeft met uw familieleden**. Meer bepaald zegt u dat u geen contact meer heeft met uw familieleden sinds u Afghanistan heeft verlaten omdat u hun nummer niet heeft (CGVS, p. 5). Bij vertrek kreeg u alleen het nummer van de mensensmokkelaar, Jafar, dat genoteerd werd op een papier dat weggenomen werd in Bulgarije (CGVS, p. 5-6, 9). Op het moment van uw vertrek had u geen andere nummers bij (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe het komt dat uw vader zijn nummer niet aan u gaf toen u het land verliet, zegt u dit niet te kunnen verklaren (CGVS, p. 11). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat een vader zijn oudste zoon zomaar wegstuurt uit het land, zonder enig contactmiddel te voorzien. Aangezien uw vader wel een gsm had (CGVS, p. 11) had hij gemakkelijk zijn nummer kunnen meegeven. Dat u overigens op het bureau MINTEH bij aankomst in België wél een telefoonnummer opgeeft wanneer de naam van uw vader vermeld wordt (zie administratief dossier), haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit. Dat u na confrontatie hiermee bij hoog en bij laag blijft volhouden dat dit het telefoonnummer was van Jafar, de smokkelaar, verklaart niet waarom u destijds een telefoonnummer opgaf wanneer u specifiek ondervraagd werd over uw ouders."*

De verwijzing naar de snelle vlucht is niet dienstig om voormelde onwetendheid en inconsistente verklaring te weerleggen. Wederom was het nuttig voor verzoekers persoonlijke veiligheid gegevens van zijn familie (vader) te bezitten.

Voormelde vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoeker. De kritiek op de motivering inzake de momenten waarop de oom van Shazia verzoekers vader bezocht en de specifieke namen van Taliban in zijn regio is overtoollig en kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker brengt bij schrijven van 22 maart 2018 een dreigbrief (met vertaling) bij. Hierover dient vastgesteld te worden dat verzoeker op generlei wijze verduidelijkt hoe hij in het bezit kwam van deze dreigbrief. Het blijkt echter wel dat verzoeker over een netwerk in Afghanistan moet beschikken teneinde hem dit document te bezorgen.

Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan deze dreigbrief kan dan ook geen authentiek of ondersteunend karakter voor de teloorgegane geloofwaardigheid worden verleend.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker is afkomstig uit district Sorkrod (Surkh Rod) van de provincie Nangahar. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing behelst het district Surkh Rod een deel van Jalalabad aangezien Jalalabad (hoofdstad van Nangahar) buitenwijken heeft die zich over verschillende districten uitspreiden.

De informatie waarnaar verweerder verwijst in de motivering omtrent de subsidiaire bescherming wordt genoegzaam bevestigd in de door verweerder bij aanvullende nota van 14 januari 2019 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018. Uit deze informatie volgt dat het geweld in zowel het district Jalalabad, hoewel de veiligheidssituatie er verslechterd is sinds augustus 2017, als in het district Surkhrod nog steeds voornamelijk doelgericht van aard is en dat de impact van de doelgerichte aanslagen die er plaatshebben niet van die aard is dat het inwoners van Jalalabad of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. Meer nog, deze plaatsen blijken een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verzoeker brengt ook geen begin van bewijs bij dat aantoonst dat de regio waar hij van afkomstig is zou kunnen vallen onder de toepassing van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonst die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS